

ἐλληνικὴν παροικίαν. Ἐνεκα τῶν μυρίων ὑπηρεσιῶν, ἃς προσέφεραν εἰς τὴν κοινωνίαν ὁ κ. Γρ. Μαρασλῆς, ἐγένετο μυστικὸς σύμβουλος τοῦ Αὐτοκράτορος, κλειδοῦχος τῆς Ρωσικῆς Αὐλῆς καὶ ἐτιμήθη διὰ τῶν μεγαλοσταύρων τοῦ Ἀγίου Βλαδιμήρου, τῆς Ἀγίας Ἀννης καὶ τοῦ Ἀγίου Στανισλάου καὶ ἄλλων παρασῆμων δοθέντων ὡς ἀμοιβὴ καὶ διάκρισις πρὸς ἄνδρα τόσον κοινωφελὴ καὶ πολύτιμον συνεργάτην τῆς συντελουμένης ἀναπτύξεως τοῦ Ρωσικοῦ ἔθνους. Αἱ τιμαὶ αὗται, παρὰ ξένων διδόμεναι, διαθρύπτουσι καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἡμῶν, ὅτινες ἰδιαιτέραν αἰσθανόμεθα πάντοτε χαρὰν, ὡς οὕτως ἐπιφαίνονται ἐν τῇ ξένῃ συμπαιδιᾷ ἡμῶν καὶ μίαν αἰσθανόμεθα λύπην, ὅτι οὗτοι δὲν καταλείπουσι τὴν εὐεργετικότητα αὐτῶν ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ τόσον στερουμένου ἀνδρῶν ἔθνους μας.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΧΑΡΩΝ ΩΡΑ

ΧΑΡ. Ἀπόδος, ὦ κατάρτατε τὰ πορθητεῖα!

ΣΥΛ. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! . . . πρῶτον ἀπ' ὅλα νὰ μὴ μοῦ 'μιλῇς ἀρχαῖα ἐλληνικά, γιὰτὶ δὲν νοιώθω. Μὲ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἡμουν πάντοτε εἰς ἐμπόλεμον κατὰστασιν καὶ δὲν ἤμπορεσα νὰ μᾶς συμφιλιώσῃ οὔτε αὐτός ὁ κ. Πετρίδης.

ΧΑΡ. Λοιπόν, τὸν ναῦλον νὰ μοῦ δώσης.

ΣΥΛ. Τί ναῦλο; ἐμένα μ' ἔστειλαν ἀναυλα ὅλοι καὶ συνδρομηταὶ καὶ προστάται καὶ ἀναγνώσταί καὶ ὑποστηρικταί . . .

ΧΑΡ. Μὰ, βρέ μαγκούφη, οὔτε μιὰ πεντάρα δὲν ἔχεις; Πῶς θὰ μὲ πληρώσης;

ΣΥΛ. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. Ὅριστε κ' ἐγὼ ἓνα ἐλληνικό;

ΧΑΡ. Καὶ τὴν πεντάρα; . . .

ΣΥΛ. Βάλλε τὴν εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ κ. Καραπάνου . . . ξεύρεις; τοῦ βουλευτοῦ Ἀρτῆς, ποῦ ζητεῖ κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὸν Τρικούπη τὰ ἑκατομμύρια . . . Μὴ ἀλήθεια ἐκεῖνα τὰ ἑκατομμύρια! . . .

ΧΑΡ. Σώπα, κακομοίρη! δὲν εἶνε πολιτικὴ ἐδῶ πέρα, ἐδῶ εἶνε ἐρημία καὶ κατῆφεια . . .

ΣΥΛ. Περισσότερη ἀπὸ τὰ γραφεῖά μου; Ἀλήθεια! τί νὰ γίνεταί ἡ καυμένη ἡ σύνταξίς μου!

ΧΑΡ. Ἐπερνε σύνταξι;

ΣΥΛ. Ὅχι! εἶχα σύνταξι ὅπου ἔπερνε . . . ἀπ' ὅλα . . .

ΧΑΡ. Καὶ ἡ ὁποία, ὡς εἶχα ἀκούσει, δὲν εὐρίσκετο ποτὲ εἰς ἀγαθὰς σχέσεις μὲ τὴν σύνταξιν. . . τῆς Γραμματικῆς.

ΣΥΛ. Κάμνεις καὶ καλαμπούρια, κύρ Χάρων!

ΧΑΡ. Καμμιὰ φορὰ, ἔτσι . . . παρέργως.

ΣΥΛ. Τὸ ἴδιο κ' ἐγὼ . . . καμμιὰ φορὰ εἰς τὰ Πάρεργά μου . . .

ΧΑΡ. Μὰ λησμόνησέ τα ἐπὶ τέλους αὐτά . . . Θέλεις νὰ πῇς ὀλίγον ὕδωρ τῆς λήθης;

ΣΥΛ. Ὅχι! ἂν εἶνε δυνατόν ὀλίγον ρετσίνατο . . . καὶ κανένα μεζέ . . . ἔχω τόσας ἡμέρας νυστικός!

(Ἀκούεται ἡ Ὠρὰ ἀδουσα ἐνῶ πλησιάζει)

ΩΡΑ. Καλλιτέρα μίαν Ὠρὰς ἐλεύθερὴ ζωὴ
Παρὰ σαράντα χρόνια σιλαβὴ καὶ φυλακὴ.

ΣΥΛ. Καλὲ τί μοῦ ἔλεγες πῶς εἶνε κατῆφεια ἐδῶ, κύρ Χάρων; Ἐδῶ ἔχει γλέντι βλέπω Μπα! ἡ Ὠρὰ!

ΩΡΑ. Ὁ Σύλλογος! Κ' ἐσύ ἐδῶ;

ΣΥΛ. Ναί! ἦλθε κ' ἐμὲ ἡ σειρά μου! ἀλλὰ κατὶ εὐθυμος, εἶσαι, βλέπω. Ἐτραγουδοῦσες.

ΩΡΑ. Τὸ τραγοῦδι τοῦ Ρήγα . . . παλαιὰ συνήθεια, βλέπεις!

ΣΥΛ. Μὰ πῶς εὐρίσκεισαι ἐλεύθερη! δὲν σὲ ἔχουν καταδικάσει;

ΩΡΑ. Ὅχι. Ἐθεώρησαν, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ βίου μου οὔτε καλὸν ἔκαμα, οὔτε κακόν, οὔτε ὠφέλησα κανένα, οὔτε ἔβλαψα. Ἦμουν, ὡς εἶπα, μάλιστα τώρα κατὰ τὰ τελευταῖα μου ἔτη, ἓνα εἶδος ζωόφυτον . . . ἓνα εἶδος μαλάκιον. Καὶ μ' ἔστειλαν ἐδῶ, ὅπου πηγαίνουν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀθαπτίστων βρεφῶν, εἰς τὸν πρῶτον κύκλον ὅπου περιγράφει ὁ Δάντης . . . Τὸν γνωρίζεις τὸν Δάντην . . . τὸν ἀνέφερες ἐνίοτε εἰς τὰ φύλλα σου

ΣΥΛ. Τὸν Δάντην; . . . Στάσου . . . δὲν ἦτο νομίζω οἰκονομικὸς ἔφορος;

ΩΡΑ. Καυμένη! Νὰ εἶσαι τόσον Σύλλογος καὶ τόσον ἀμαθής!

ΣΥΛ. Ἀς εἶνε. Λέγέ μου τώρα τί θὰ γείνω. Αὐτὸ πρὸ πάντων μ' ἐνδιαφέρει.

ΩΡΑ. Θὰ δικασθῇ καὶ θὰ τιμωρηθῇ ἀναλόγως πρὸς τὰ ἔργα σου.

ΣΥΛ. Ἄν εἶνε ἀναλόγως πρὸς τὰ ἔργα μου, ὑπομονή! Ἀλλ' ἂν εἶνε ἀναλόγως πρὸς τὰ Πάρεργά μου, τότε τὴν ἔχω ἀσχημῆ.

ΩΡΑ. Αὐτὴ ἡ εἰλικρίνειά σου θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὡς ἐλαφρυντικὴ περίστασις.

ΣΥΛ. Καὶ ποῖοι εἶνε οἱ κριταί;

ΩΡΑ. Ὁ Ραδάμανθυς, ὁ Αἰακὸς καὶ ὁ Μίνως . . .

ΣΥΛ. Ὁ Μίνως; . . . ποῦ ἦταν δημοτικὸς σύμβουλος αὐτὸς μοῦ φαίνεται, πῶς ἦτον ἀντιπολιτευόμενος. Ὡστ' ἔχομεν ἓνα μέσον.

ΩΡΑ. Ἀκόμη συλλογίζεσαι τοὺς πολιτικούς καὶ τὰ μέσα; . . . Ἀφῆσε τὸν ἀχάριστον κόσμον.

ΣΥΛ. Πῶς! σὺ ὁμιλεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

ΩΡΑ. Καὶ διατί ὅχι; Δὲν ἐνθυμεῖσαι πόσον ἀχαρίστως ἐφάνησαν πρὸς ἐμὲ οἱ ἰδιόκοι μου φίλοι καὶ προστάται. Ἀφίνω δὲ ὅπου μὲ ἀπηνήθησαν τσακίς ἀπὸ τοῦ βήματος εἰς τὸ ὕστερον ἠθέλησαν νὰ μὲ κλείσουν, ἐννοεῖς; νὰ μοῦ κλείσουν τοὺς ἀδήλους πόρους καὶ μ' ἔκαμαν ν' αὐτοκτονήσω ἀπὸ πείσμα.

ΣΥΛ. Φασκέλωστα! . . . κ' ἐγὼ τοίγαρις δὲν ἔχω πάθει τὰ ἴδια; Ἀφοῦ εὗρηκαν ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἀνέλαβον τὰ ἔργα μου καὶ τὰ πάρεργά μου, μὲ ἄφησαν ν' ἀποθάνω ἀπὸ ἀνέχειαν.

ΩΡΑ. Τί ἐγώισται!

ΣΥΛ. Τί ἀχάριστοι.

ΩΡΑ. Ἀχ! νὰ ἡμποροῦσα νὰ φωνάξω: κάτω ὁ Τρικούπη! Εἰς τὸ εἰδικὸν δικαστήριον ὁ προδότης!

ΣΥΛ. Κ' ἐγὼ ἠθελα νὰ ἡμπορῶ νὰ βγάλω ἀκόμη ἓνα φύλλον μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: Κάτω ὁ Δηλιγιάννης! Κάτω ὁ Λεβίδης! . . .

ΩΡΑ. Ἀχ, νὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐκδικηθῶ!

ΣΥΛ. Κ' ἐγὼ πολὺ τὸ ἐπιθυμῶ.

ΩΡΑ. Κάνουμε μιὰ δουλειά, Σύλλογε;

ΣΥΛ. Λέγε, ἀδελφούλα μου.

ΩΡΑ. Νὰ προσπαθήσωμεν νὰ πείσωμεν τὸν Χάρωνα νὰ μᾶς ξαναπεράσῃ πάλιν εἰς τὸν κόσμον . . . Ἐκεῖ ν' ἀρχίσωμεν πάλιν νὰ ἐκδιδόμεθα.

ΣΥΛ. Μπαρά!
ΩΡΑ. Ἐγὼ νὰ ἐβγῶ δηλιγιαννική...
ΣΥΛ Κ' ἐγὼ Τρικουπικώτατος. Ὡραία ιδέα, λυμπρὰ ἐκδίκησις.
ΩΡΑ. Ἄς τὸ εἰποῦμε τοῦ Χάρωνος.
ΧΑΡΩΝ. Καλὰ κάθασθε αὐτοῦ ποῦ εἰσθε.

Ἀββακούμ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ὁξ' ἀπὸ 'δῶ, χειμῶνα! ἡ ἀνοιξὶς προβάλλει
Μὲ χίλιες δυὸ ὠμορφάδες, μὲ χίλια δυὸ στολίδια.
Στὰ δένδρα ἡ Φιλομήλα τὸν ἐρχομὸ τῆς ψάλλει
Καὶ φεύγουνε ἡ γάταις ἀπὸ τὰ κεραμίδια!

Ὁ Ἰλισσὸς κυλῖει τὰ διαυγῆ νερά του
Καὶ κάθε δένδρῳ ποῦχει ὁ Δήμαρχος κλαδέψει
Θεριεύει καὶ ἀπλόνει τὴ δροσερὴ σκιά του,
Καὶ ὁποιοὺς ἔχει μάτια ἄς 'δῇ κι' ἄς τὸ πιστέψῃ!

Ἡ ἀνοιξὶς καινούργια στὴ φύσι ὅψι δίδει,
Καὶ τώρα ποῦ τὰ κτήνη τροφὴ βρίσκουνε ὅλα
Μέσ' στὸ παχὺ χορτάρι, μέσ' στὸ τρίχτ' γρασιδί,
Ὁ «Σύλλογος» ἐκ πείνης ἐτίναξε τὰ κῶλα!

Δὲν μὲν χῶτο

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ὁ σιδηροῦς Βίσμαρκ κητέπεσε. Δὲν γνωρίζομεν ποῦ ὀφείλεται ἡ τοιαύτη πτώσις, ἀλλὰ βεβαίως δὲν θὰ ὀφείλεται εἰς τὰς ἐκ Γαργαλιάνων ἢ ἐξ Ἀνάφης ἀνταποκρίσεις τῶν συναδέλφων μας, ἐν αἷς τακτικώτατα ἐψέγετο ἡ ὀλεθρία πολιτικὴ του.

Εἶπεν ἄλλοτε αὐτὸς ὁ σιδηροῦς Ἀρχικαγκελάριος, ὅτι δὲν φοβεῖται ἄλλον παρὰ μόνον τὸν Θεόν. Ἐπρεπε νὰ φοβῆται καὶ τὸν Αὐτοκράτορα του, ἀλλὰ πρὸ πάντων, καθ' ὃ σιδηροῦς, τὴν σκωρίαν.

Ἀλγεινὴν αἰσθησιν ἐνεποίησεν ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς Σ. Κουκούλεζα. Τὸ συμβάν τοῦτο, ἐνῶ ἐδειξεν, ὅτι ἐντὸς τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου μεγάρου ὑπάρχουσι καὶ ἄνθρωποι φιλότιμοι, ἀφ' ἑτέρου ὑπῆρξε καὶ ἐνδειξις, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ γίνῃ καὶ χοῆσις οὐχὶ ὀλίγων φимώτρων.

Σκέψις ἀντιπολιτευομένου.

— Μόνον ἔτσι μποροῦμε νὰ πάρουμε τὴν ἐξουσίαν. Καθ'

ἐκάστην νὰ γίνῃται μία ἐπερώτησις ἀφορώσα προσωπικῶς ἓνα ἐκ τῶν βουλευτῶν τῆς συμπολιτεύσεως.

ὑποβάλλεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ, ἵνα ἀναθέσῃ τὴν ἐργασίαν ταύτην εἰς τὸν Σαὶν-Ζούστ τῆς Ἀττικαβοιωτίας.

Τὸ ἀποσπῶμεν ἐκ τοῦ παρισινοῦ «Σαριβαρῆ». Ἀναμφιβόλως θὰ τὸ ἔγραψε διὰ τὸν στρατὸν μας καὶ διὰ νὰ τὸ ἀποσπάσωμεν:

— Πῶς, Μαρία!... Ἐνας στρατιώτης 'στὸ κρεβὰτι σου!

— Εἶνε πατριώτης μου, ἀφέντη· καὶ κατὰ ποῦ λένε 'στὴ Βουλὴ κοιμοῦνται τόσῳ κακῶς 'στὸ στρατῶνα!...

Ἄξιος

ΑΝΤΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ «Αἰὼν» ἀπολογεῖται περὶ τῆς ἐκρίζωσως δένδρων τινῶν, ὡς γράφει, ὡσεὶ δὲν ἦτο καταφανὲς εἰς πάντας τὸ οἰκτρὸν φαινόμενον, εἰς ὃ παριστάμεθα ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἀπὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τοῦ κ. Φιλήμονος ὡς Δημάρχου. Διότι, ἡ πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τοὺς ἐνεργοῦντας τὴν καταστροφὴν τῶν δένδρων τῆς πόλεως διὰ τοιούτου κλαδεύματος ὡς στερουμένους τῶν στοιχειωδεδεσμάτων ἐπὶ τοῦ προκειμένου γνώσεως, ὅσας γνωρίζει ὁ ἐσχάτος κηπουρός, ἡ πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐπιζητεῖται ἡ καταστροφὴ αὐτῶν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ κλαδεύματος. Θέλομεν νὰ παραδεχθῶμεν τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀμαθείας, ἀντὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ βανδαλισμοῦ. Ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ὁ «Αἰὼν» γράφει διὰ τρόπον, ἀποκαλύπτοντος παραδόξους περὶ φυτείας ἐντὸς τῶν πόλεων ιδέας. Ὁ κ. συντάκτης τοῦ πρώην μεγαλωνύμου πολιτικοῦ καὶ νῦν ἀφανοῦς δημοτικοῦ φύλλου μᾶς ὁμιλεῖ περὶ τῶν δένδρων τῶν πόλεων «ὡς ἀποθηκῶν κοινοῦ (!)... διακωλυόντων τὴν ἀνεκτοὶ τοῦ ἀέρος κυκλοφορίαν, ἡ ἀποφρασσόντων οἰκοδομήματα, ἅτινα πρέπει ὁλόκληρα νὰ φαίνωνται...» Ἡμεῖς ἐκ τούτων ἐνοήσαμεν, ὅτι ὁ κ. Φιλήμων προαγγέλλει τὴν ἐκρίζωσιν τοῦ ὠραίου κήπου τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ὅστις ἀποφράττει ἀπὸ τῶν θαμνῶν τῆς πλατείας ταύτης τὴν θέαν τῆς προσόψεως τοῦ Βασιλικοῦ στρατῶνος, ὃν ὀνομάζομεν βασιλικὰ Ἀνάκτορα, καὶ μάλιστα τὴν ἐκρίζωσιν τοῦ μεγάλου βασιλικοῦ κήπου, ὅστις ἀποφράττει τὴν μεσημβρινὴν πρόσοψιν τῶν ἀνακτόρων, τὴν μόνην ὅπως οὖν καλλιτεχνικὴν τοῦ ἀκόμψου τούτου οἰκοδομήματος. Ἀλλ' ἐπίσης διὰ τῶν ἀνωτέρω φράσεων ὁ φιλόκαλος Δήμαρχος προαγγέλλει τὴν καταστροφὴν τῶν δένδροστοιχιῶν. Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς καταστροφῆς σχεδὸν συνετελέσθη.

Ἀπροσδόκητος ἐφάνη καὶ ἡ ἐπίθεσις τοῦ κ. Φιλήμονος κατὰ τῶν δένδρων ὡς ἀποθηκῶν κοινοῦ, ἀφοῦ γνωστὴ εἶνε ἡ θεωρία τοῦ κ. Δημάρχου περὶ τῆς ὠφελείας, ἣν παρέχει εἰς τὴν υἱεὶν καὶ ἰδίαν εἰς τοὺς πνεύμονας ἡ κόνις τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ ἐκείν' ἔχει